

Sygn. akt IV CSK 312/16

## POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku W. K. i E. K.

przy uczestnictwie T. M. , B. B.

i M. B.

o stwierdzenie zasiedzenia,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 14 grudnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania T. M.

od postanowienia Sądu Okręgowego w G.

z dnia 14 lipca 2015 r., sygn. akt III Ca (...),

**I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**

**II. przyznaje adw. A.M. ze Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w G. kwotę 450 (czterysta pięćdziesiąt) zł, powiększoną o należny podatek od towarów i usług, z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej uczestnikowi w postępowaniu kasacyjnym.**

## UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w G. z dnia 14 lipca 2015 r., opartej wyłącznie na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego - art. 172 w zw. z art. 336 k.c. uczestnik postępowania T. M. uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występującym w sprawie istotnych zagadnień prawnych, które przedstawił w formie dwóch pytań:

„- czy wyrażenie zgody przez właściciela nieruchomości, choćby dorozumianej na bezpłatne i nieograniczone w czasie użytkowanie jego nieruchomości przez sąsiada lub inną osobę trzecią stanowi o rezygnacji z samoistnego posiadania nieruchomości przez właściciela na rzecz użytkownika czy też użytkownik nabywa wówczas status posiadacza zależnego?,

- przy opisanym wyżej stanie faktycznym czy wola użytkownika posiadania nieruchomości dla siebie, ale ze świadomością braku możliwości samodzielnego rozporządzania nieruchomością, tj. z wykluczeniem właściciela tożsama jest z pojęciem posiadania jak właściciel czy też posiadania jak użytkownik?”.

Stosownie do art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli zachodzi (przynajmniej) jedna z wymienionych w tym przepisie przyczyn, co powinno zostać wykazane i należycie uzasadnione przez wnoszącego skargę (art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c.). Warunki, jakim powinno odpowiadać prawidłowe uzasadnienie wniosku, zostały określone w bogatym i ustabilizowanym orzecnictwie Sądu Najwyższego. Objąsnilo w nim także, iż skarga kasacyjna jako szczególny środek zaskarżenia nie służy weryfikacji prawidłowości podstawy faktycznej i prawnej orzeczenia, a rolą Sądu Najwyższego nie jest wyjaśnianie wszystkich wątpliwości prawnych, jakie występują w procesie orzekania (stosowania i wykładni prawa).

Skarżący nieskutecznie powołał się na przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania przewidzianą w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. Jej wykazanie wiąże się z koniecznością sformułowania określonego problemu prawnego o charakterze abstrakcyjnym, powołania przepisów, które stanowiły źródło jego powstania, zaprezentowania jurydycznej argumentacji przekonującej o istnieniu na tle tego

problemu rozbieżnych ocen prawnych, a także świadczącej o poważnych trudnościach w jego rozwiązaniu, ponadto wskazania, dlaczego jest ono istotne (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 12 grudnia 2013 r., IV CSK 384/13, niepubl.).

Przedstawione przez uczestnika kwestie wraz uzupełniającymi je wywodami nie spełniają tych wymagań. Żadna z nich nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. Postawione w skardze pytania wraz z argumentacją prawną zmierzają wyłącznie do zakwestionowania trafności ocen prawnych dokonanych przez Sąd Okręgowy w G.. Co więcej, pytania te zostały przez skarżącego sformułowane w oparciu o własną wersję stanu faktycznego, a zatem Sąd Najwyższy, będąc związany podstawą faktyczną zaskarżonego orzeczenia (art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.), nie miałby podstaw, aby się do nich odnosić.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej uczestnikowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym orzeczono na podstawie § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).